

## Děčínská brána 2022

Svaz českých divadelních ochotníků s partnery, kterými jsou již po léta město Děčín, Ústecký kraj a Městské divadlo Děčín uspořádali od 25. do 27. března 2022 již 28. ročník oblastní postupové přehlídky amatérského divadla, Děčínskou bránu, memoriál Josefa Doležala. Protože jsem měl to štěstí a čest tohoto významného divadelního činovníka osobně znát - při svých cestách do Prahy spával pravidelně v domě mých rodičů, ostatně také celoživotních ochotníků - byl jsem nesmírně potěšen pozváním do odborné poroty, jejímiž dalšími členy byli Mgr. Lenka Lázňovská, MgA. Renata Grolmusová a MgA. Jiří Antonín Trnka.

Hned první den přehlídky nás potěšila dvě představení. Divadelní klub mladých z České Lípy přivezl Přidalův text "Chleba o dvou kůrkách", složený ze dvou středověkých balad o potulných zpěvačkách a kejklířích. Vynikající hudební rámec představení tvořila originální hudba Davida Maška a inspirativní práce s mladými herci vedenými zkušenou režisérkou Ivou Bufkovou. Zejména první balada oslovila nejen porotu, ale i přítomné publikum. A za zmínku stojí opravdu vynikající pěvecké party Maří Magdaleny Fotrové. Druhá balada bude možná potřebovat ještě doladit takřikajíc reálné scény a inscenované sny dvou hlavních protagonistů, ale i jejich výkony lze považovat za nadstandardní a jsou příslibem dalšího růstu.

Druhým a opravdu přínosným představením děčínské přehlídky byl Gassauerův text "Casanova na duchcovském zámku" v překladu Josefa Balvína. Vynikající herecké výkony Ludmily Panenkové a Víta Vejražky snesou ta nejprísnější amatérská měřítka a právem byly odměněny dlouhotrvajícím potleskem.

Režisérka Karla Vázlerová v tomto představení rovněž dosáhla a snad i překonala hranice ochotnického divadla a to nejen precizním vedením herců, ale i působivými, originálními a téměř baletními předěly jednotlivých obrazů.

Náročný program prvního dne přehlídky doslova zachránil divadelní spolek Sousedské divadlo z Velké Bukoviny, který narychlo zaskočil za "onemocnělý" soubor Rádobydivadla Klapý. Místo Vogelova "Nejstaršího řemesla" jsme tak měli možnost vidět "Třikrát s Leacockem", což byly dramatizace tří humoristických povídek právě výše zmíněného autora. Z programu jsme se dozvěděli, že díky covidovým restrikcím se počet členů Sousedského divadla snížil na minimum a teprve nyní se opět rozšiřuje. Takže přejme ochotníkům z Velké Bukoviny ať mohou co nejdříve rozdávat radost svým divákům i sobě.

První sobotní dopolední představení přivezl do Děčína divadelní soubor Hraničář Rumburk. V režii Majky Koukolské a Mirka Řebíčka jsme viděli Krobotovu dramatizaci Aloise a Viléma Mrštíkových "Rok na vsi". Na amatérské poměry nadprůměrně zalidněné představení přineslo mozaiku lidských osudů v té nejbarevnější podobě. Porota ocenila zejména hudební složku inscenace, ale potěšily i výkony mladší části souboru a například Tereza Rauch a Eliška Papežová si právem odnesly čestná uznání.

Nebyly to však ojedinělé příležitosti, které se na přehlídce nabízely v těchto věkových kategoriích. Hned následující autorská hra vycházející z textu Pierre de Marivaux "Experiment" poskytla prostor šesti mladým divadelníkům ze souboru DS Vanabí Litoměřice, kteří se nejenže pokusili otestovat, zda má pro nevěru větší předpoklad mužské či ženské pohlaví, ale hlavně se tvůrčím způsobem a takřikajíc kolektivně rozhodli upravit a přenést tento klasický text do budoucnosti. Výtvarná a pohybová stránka byly jednoznačně dominujícími atributy této inspirativní inscenace. Ještě dál však došla v tomto směru, shodou okolností rovněž z Litoměřic, parta kolem režisérky Lenky Růžickové. Soubor Li-Di z.s. přivezl do Děčína hru, jejíž autorka Dea Loher popsala konání sériového vraha Modrovouse. Překlad Petra Štědrone už názvem inscenace "Modrovous-Naděje žen" přináší jakýsi zvrácený pohled na motivaci tohoto devianta, ale samotná inscenace je opravdu neotřelým, zábavným a zejména hudebně-výtvarným počinem. Navíc například taneční a herecké kreace Elišky Švecové jsou při jejím věku (17let) opravdu samostatným uměleckým zážitkem. Nerad bych ale opomenul i ostatní Modrovousovy "oběti" - Denisu Doležalovou, Michaelu Kučerovou, Lucii Seidl a Terezu Rozmarovou, které získaly čestné uznání za



kolektivní souhru. Jistým nedostatkem se jeví výklad a samotné ztvárnění postavy Modrovouse. Věřím ale, že Adam Lauer má předpoklady, aby ve spolupráci s režisérkou dotáhli tuto postavu k optimální souhře s dámskou částí souboru. Bylo by to opravdu záslužné, neboť takto pojatá inscenace je jednoznačně osvěžením celé amatérské produkce. Náročnou, ale snad už tradičně skvěle zvládnutou hru přivezli na přehlídku ochotníci Rádobydivadla Klapý. "Jacobowski a Stjerbinski" je "Road-play" o dvou, před nacismem prchajících, protikladných postavách. A zejména představitel žida Jacobowskiho, Ladislav Valeš a Lenka Svobodová Šťastná v rolích Mariany a Zpěvačky potvrdili svou zkušenost a hereckou vyzrálost. Porota ocenila čestným uznáním i hudební aranžé Jiřího Cendra, ale samozřejmě hlavní zásluhu na tomto "velkém plátně" má režisér Jaroslav Kodeš. Text Franze Werfla v překladu Jiřího Stacha dramaturgovala Petra Richter Kohutová a ukazuje se, že právě při takovýchto náročných projektech je spolupráce zkušeného dramaturga velmi prospěšná. Našly by se i jisté rezervy a nedorazy - například v postavě plukovníka Stjerbinskiho - ale v semináři konaném ostatně jako vždy na takovýchto postupových přehlídkách se jen potvrdilo, že inscenátoři o nich vědí a budou v dalších reprízách pracovat na jejich odstranění. Ostatně to je i hlavním cílem takovýchto setkání a byl jsem opravdu rád, že jsem měl letos možnost se Děčínské brány aktivně zúčastnit.

Ještě nás však čekalo poslední nedělní představení Rumburského Hraničáře a to "Job interviews" od Petra Zelenky. Inscenátoři ji popisují jako hořkou komedii o zákulisí show-businessu. Ano, mělo by jít v první řadě o komedii, tak je hra napsaná, ale děčínská repríza početné publikum příliš nepobavila. Záměr byl zřejmý, ale výsledek se ztratil v nepřesných pointách, občasném "tlačení na pilu" a paradoxně i v technicky dokonalých, ale možná až nadbytečných změnách dekorací. Přesto výkon hlavní představitelky Lenky Srbecké, zejména v druhé části představení, ukazující její prohru a pád, si zasloužil minimálně čestné uznání, kterého se mu ostatně dostalo, podobně jako její kolegyni Tereze Rauch, oceněné již v "Roku na vsi". Právě v jejich vzájemných dialogích je klíč a inspirace pro ostatní členy souboru, kterým se zatím podobná souhra příliš nedařila.

Závěrem si ještě dovoluji konstatovat skutečnost, která při vyhlásování výsledků zazněla opakovaně. A to že letošní ročník Děčínské Brány - memoriálu Josefa Doležala, měl mimořádnou kvalitu převyšující nejen předchozí ročníky, ale i některé jiné amatérské přehlídky. O to víc jsem byl rád, že jsem měl poprvé možnost do Děčína přijet a mohu potvrdit, že tvůrčí semináře, kterých jsem se spolu s ostatními členy poroty zúčastnil, byly opravdu živé a inspirativní, jak jsme po jejich skončení museli s radostí konstatovat. Ostatně pozvání na příští ročník konaný na konci března roku 2023 je svým způsobem výzvou, se kterou se jistě všichni přítomní rádi pokusí vyrovnat - i kdyby jen kvůli dávnému kamarádství k Pepovi Doležalovi. Myslím, že i on by měl a věřím jistě, že i má, z letošního ročníku také radost.

Takže Děčínská brána 2022 nashledanou a Ať žije Děčínská brána 2023.

Petr Svoboda